

Per e-mail verzonden ecj.registry@curia.europa.eu

Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie
De Griffie
L/2925 Luxemburg

Datum: 13 maart 2026
Inzake: Verzoek ex artikel 76 van het
Uw kenmerk: **Prejudiciële zaak C-469/25 Henssen**
Ons kenmerk:

Edelachtbaar college,

Verzoek om mondelinge behandeling

In de procedure met kenmerk C-469/Henssen verzoekt mr. Jeroen Pols, kantoorhoudende te (NL-2114 ED) Vogelenzang aan de Deken Zondaglaan 72, als gemachtigde van David Icke, die in deze procedure belanghebbende is, overeenkomstig artikel 76 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie, een mondelinge behandeling te gelasten.

Hoewel het Hof op grond van deze bepaling kan besluiten dat een zaak zonder mondelinge behandeling wordt afgedaan wanneer het zich voldoende voorgelicht acht door de schriftelijke stukken, is verzoeker van oordeel dat een zitting in de onderhavige zaak op hierna genoemde gronden noodzakelijk is.

De zaak roept immers belangrijke vragen op over de uitlegging van het Unierecht, waarop in de schriftelijke fase standpunten zijn ingenomen door verschillende lidstaten en de instellingen van de Unie.

Nadere motivering

Kennelijke convergentie in de interpretatie van lidstaten

Uit de schriftelijke opmerkingen van verschillende lidstaten blijkt dat meerdere regeringen – met name België, Nederland, Polen, Noorwegen en Frankrijk – artikel 24 van de Verordening uitleggen op een wijze die de reikwijdte van de signaleringsbevoegdheid aanzienlijk verruimt.

Deze interpretaties vertonen een duidelijke convergentie in de duidelijk teleologische redeneringen.

In essentie stellen deze lidstaten in strijd met de redactie van artikel 24 - die overigens weinig ruimte laat voor andersluidende interpretaties - dat:

- een SIS-signalering kan worden gebaseerd op een nationale beoordeling dat een persoon een (potentiële) bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid,
- zonder dat noodzakelijkerwijs sprake hoeft te zijn van een strafrechtelijke verdenking, veroordeling of vermoeden dat een strafbaar feit zal worden begaan op hun grondgebied.

De lidstaten claimen een ruime beoordelingsvrijheid bij de invulling van vage begrippen als openbare orde en nationale veiligheid zodat ook gevallen buiten de beperkingen van lid 2 een signalering kunnen rechtvaardigen.

Daarmee wordt lid 1 gelezen als een open bevoegdheid en lid 2 als slechts voorbeelden of aanvullende gevallen. Een lidstaat heeft daarmee de vrijheid elke willekeurige persoon als bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid te signaleren zonder dat een van de situaties in lid 2 zich voordoet terwijl het doel van deze bepaling juist is om de bevoegdheid in te perken.

Dit is een contra legem *Hineininterpretierung* en overschrijt de bedoeling van de wettekst.

De lidstaten lezen politiek gewenste bevoegdheden in de wettekst die onverenigbaar zijn met de kernwaarden van de Unie zoals de vrijheid van meningsuiting en *peaceful assembly*.

Het argument dat deze ruime interpretatie noodzakelijk is voor de bescherming van de klassieke waarden van de democratische rechtsorde is een contradictie in terminis.

De vrijheid van meningsuiting vindt in de democratische rechtsstaat haar grenzen in strafrechtelijke geformuleerde normen.

Een algemene signaleringsbevoegdheid van lidstaten om individuen de toegang tot de Europese Unie te ontfangen omdat zij naar de vrije beoordeling van beleidsmakers politiek ongewenste opvattingen uitdragen en hen daarmee als bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid beschouwen zet de bijl aan de wortels van de genoemde klassieke waarden van de democratische rechtsorde. Een dergelijke discretionaire vrijheid ondergraaft het publieke vertrouwen in democratische instituties.

Onjuiste scheiding tussen artikel 24 lid 1 en lid 2

Een opvallend element in de standpunten van verschillende lidstaten is dat zij artikel 24 lid 1 en lid 2 behandelen als twee afzonderlijke categorieën van signaleringen.

Deze interpretatie is moeilijk te verenigen met de systematiek van de verordening.

Artikel 24 lid 1, onder a), beschrijft de grondslag voor een nationale beslissing wegens een bedreiging voor de openbare orde, openbare veiligheid of nationale veiligheid.

Artikel 24 lid 2 specificeert vervolgens de concrete situaties waarin die bevoegdheid kan worden gebruikt en geeft een invulling aan het proportionaliteitsvereiste.

De interpretatie van sommige lidstaten – waarin lid 1 wordt gelezen als een zelfstandige en vrijwel onbeperkte bevoegdheid – maakt lid 2 in feite grotendeels betekenisloos. Deze interpretatie creëert een systeem waarin een nationale beoordeling van “openbare orde” of “extremisme” voldoende is voor een SIS-signalerings met een Schengen-breed inreisverbod.

Dit is precies het risico dat de hervorming van artikel 24 probeerde te voorkomen.

Doel van de hervorming van artikel 24

De hervorming van het SIS-stelsel in 2018 was gebaseerd op de evaluatie van het bestaande systeem in 2016.

Die evaluatie stelde expliciet dat de toepassing van signaleringen tussen lidstaten sterk uiteenliep en dat een grotere harmonisatie van de criteria noodzakelijk was.

De hervorming van artikel 24 introduceerde daarom onder meer een duidelijke minimumdrempel voor strafrechtelijke veroordelingen, een expliciete vermelding van ernstige strafbare feiten en terrorisme, en een afzonderlijke categorie voor het omzeilen van immigratieregels.

Bovendien bestaat er na deze hervorming voor de lidstaten een *verplichting* om gevallen in het SIS te registreren indien voldaan is aan de criteria van artikel 24.

Deze wijzigingen zijn immers juist bedoeld om de eerdere discretionaire en uiteenlopende toepassing van signaleringen te beperken.

Indien lidstaten artikel 24 lid 1 echter los interpreteren van de voorwaarden van lid 2, wordt deze harmonisatiedoelstelling feitelijk ongedaan gemaakt.

Een dergelijke interpretatie verandert het SIS-systeem in een instrument waarmee nationale beleidsbeslissingen automatisch Europese rechtsgevolgen krijgen met het risico dat het SIS-systeem gebruikt wordt op een wijze die de vrijheid van meningsuiting en andere fundamentele rechten onder druk zet.

***Effet utile* en artikel 24 SIS**

De interpretatie die door sommige lidstaten wordt verdedigd — waarbij artikel 24, lid 1, onder a), van Verordening (EU) 2018/1861 als een zelfstandige en vrijwel onbeperkte signaleringsgrond wordt gelezen — staat moeilijk in overeenstemming met het beginsel van *effet utile* van het Unierecht.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten bepalingen van Unierecht immers zodanig worden uitgelegd dat alle onderdelen van de regeling hun nuttige werking behouden.

Indien artikel 24, lid 1, onder a), autonoom kan worden toegepast zonder dat de in artikel 24, lid 2, genoemde situaties aanwezig zijn, verliest lid 2 in wezen zijn zelfstandige betekenis.

De limitatieve opsomming van concrete situaties in lid 2 — waaronder een strafrechtelijke veroordeling van een bepaalde ernst, ernstige aanwijzingen voor een zwaar strafbaar feit of het omzeilen van immigratieregels — zou dan immers geen materiële begrenzing meer vormen van de signaleringsbevoegdheid.

Een dergelijke interpretatie zou ertoe leiden dat lidstaten een SIS-signalering kunnen baseren op een zeer ruime en abstracte kwalificatie van een “bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid”, zonder dat de door de Uniewetgever expliciet geformuleerde voorwaarden van lid 2 zijn vervuld.

Dat resultaat zou niet alleen de systematiek van artikel 24 ondermijnen, maar ook het doel van de hervorming van het SIS-stelsel — namelijk de harmonisatie van signaleringscriteria en de versterking van rechtsbescherming — grotendeels illusoir maken.

Om het nuttig effect (*effet utile*) van artikel 24, lid 2, te waarborgen, dient deze bepaling daarom te worden opgevat als een materiële begrenzing van de in lid 1 vervatte bevoegdheid, en niet als een louter illustratieve opsomming van voorbeelden.

Noodzaak van mondeling pleidooi

De onderhavige zaak roept daarom fundamentele vragen op over de systematische interpretatie van artikel 24, de samenhang tussen lid 1 en lid 2, en de grondrechtelijke grenzen van SIS-signalerings.

Gelet op de standpunten van lidstaten en de ingrijpende gevolgen van deze interpretatie voor de werking van het Schengensysteem acht verzoeker het van groot belang dat deze vragen in een mondelinge behandeling uitvoerig kunnen worden besproken.

De voorliggende zaak raakt aan de kern van het evenwicht tussen nationale bevoegdheden op het gebied van openbare orde en veiligheid en de uniforme toepassing van het Schengenrecht en de bescherming van grondrechten binnen de Unie.

Om die reden verzoekt verzoeker het Hof eerbiedig **een mondelinge behandeling te gelasten**.

Hoogachtend,

Mr. J. S. Pols